

PENTICOSTARUL

DUMINICA A PATRA DUPĂ PAȘTI

CÂND SE CITEȘTE EVANGHELIA DESPRE

FEMEIA SAMARINEANĂ

© www.teologie.net / 2015

LA VECERNIA MICĂ

La: Doamne, strigat-am..., **se pun Stihirile Învierii pe 4, glasul al 4-lea :**

Crucii Tale, celei făcătoare de viață...

Osânda pomului neascultării...

Porțile iadului le-ai sfărâmat...

Veniți popoare să laudăm...

Slavă..., glasul al 6-lea:

Lângă fântâna lui Iacov aflând Iisus pe samarineanca...

(Caută-le la Vecernia mare).

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 4-lea:

Fără de sămânță ai zămislit și ai născut în chip de negrăit, pe Cel ce a surpat pe cei puternici de pe scaune și a înălțat pe cei smeriți, și a ridicat fruntea unșilor Săi, cei ce slăvesc Crucea lui Hristos, îngroparea și slăvita înviere. Pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești mijlocitoarea atâtor bunătăți, cu cântări fără de tăcere te fericim, ca pe ceea ce te rogi pururea, să se mântuiască sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Se cântă Stihira Învierii, glasul al 4-lea:

Doamne, suindu-Te pe Cruce, blestemul nostru cel strămoșesc l-ai șters; și pogorându-te în iad, pe cei legați din veac i-ai slobozit, dăruind nesticăciune neamului omenesc. Pentru aceasta, cântând, slăvim Învierea Ta cea de viață făcătoare și mântuitoare.

Apoi aceste Stihiri ale Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 4-lea:

Stih: Pomeni-voi numele tău în tot neamul și neamul.

Podobie: Cel ce ești chemat de sus...

Fiul cel mai înainte de toți vecii, din Tatăl cel fără de început, pentru milostivirea Sa și mântuirea celor muritori, Dumnezeu fiind, om S-a făcut, ca să dea acum raiul celui întâi zidit, și să izbăvească împreună toată firea de înșelăciunea șarpelui, și chipul cel căzut să-l mântuiască, ca un lesne

iertător. Pentru aceasta, Și-a făcut Lui maică pe Fecioara cea curată și neîntinată; pe care am dobândit-o toți ca pe o ancoră a sufletelor noastre.

Stih: Ascultă, fiică, și vezi și pleacă urechea Ta.

Avut-ai în pântecele tău, de Dumnezeu fericită, pe Făcătorul tuturor, întrupat, Care a preînnoit pe omul cel căzut mai-nainte, prin călcarea poruncii, din îndemnul șarpelui; că ai născut nouă, în chip de negrăit în trup pe Dumnezeu, și ai slobozit din stricăciune, cu nașterea ta, toată firea cea învechită. Pentru aceasta lăudăm și slăvim harul tău, Fecioară, ceea ce nu știi de mire, rugându-te să fim izbăviți, prin tine, de toată osânda.

Stih: Feței tale se vor ruga mai marii poporului.

Ca să ne descoperi nouă tuturor, mulțimea milei și noianul cel fără de hotar al bunătății tale, toate păcatele robilor tăi șterge-le; că ai primit, ca ceea ce ești Maica lui Dumnezeu, ceea ce ești cu totul fără prihană, putere peste făptură și chivernisești cu puterea ta toate, precum voiești; că harul Duhului Sfânt, cel sălășluit în tine în chip lămurit, lucrează împreună cu tine în toate, totdeauna Preafericită.

Slavă..., glasul al 8-lea: Când Te-ai arătat pe pământ... (caută mai departe la Slavă..., de la Stihoavna Vecerniei mari).

Și acum..., glas același:

Înjumătățindu-se Praznicul, învățând Tu, Mântuitorule, iudeii ziceau: Cum de știe acesta carte, fără să fi învățat? Necunoscând ei că Tu ești Înțelepciunea, Care a alcătuit lumea, slavă Ție!

Troparul Învierii: Propovăduirea Învierii cea luminată...

Slavă..., și acum..., al Praznicului: Înjumătățindu-se Praznicul... (Caută-le la sfârșitul Vecerniei mari). Ectenia mică și otpustul.

LA VECERNIA MARE

Citim: Fericit bărbatul... **toată Catisma. La:** Doamne, strigat-am..., **se pun Stihirile pe 10 și se cântă patru Stihiri ale Învierii, trei ale Înjumătățirii și trei ale samarinencei.**

Stihirile Învierii, glasul al 4-lea:

Crucii Tale, celei făcătoare de viață, neîncetat închinându-ne, Hristoase Dumnezeule, Învierea Ta cea de a treia zi o slăvim; că printr-înșă ai înnoit firea oamenilor cea stricată, Atotputernice; și suirea la ceruri ne-ai arătat, ca un singur bun și de oameni iubitor.

Osânda pomului neascultării o ai dezlegat, Mântuitorule, pe lemnul Crucii de bună voie pironindu-Te; și în iad pogorându-Te, Puternice, ai rupt legăturile morții, ca un Dumnezeu. Pentru aceasta, ne închinăm Învierii Tale celei din morți, cu bucurie grăind: Atotputernice Doamne, slavă Ție!

Porțile iadului le-ai sfărâmat, Doamne, și cu moartea Ta împărăția morții ai surpat; iar neamul omenesc din stricăciune l-ai slobozit, dăruind lumii viață și nestricăciune și mare milă.

Stihira lui Anatolie.

Veniți, popoare, să laudăm Învierea cea de a treia zi a Mântuitorului, prin care ne-am izbăvit din legăturile iadului cele nedezlegate, și nestricăciune și viață am luat toți care cântăm: Cel ce Te-ai răstignit și Te-ai îngropat și ai înviat, mântuiește-ne pe noi cu Învierea Ta, Unule, iubitorule de oameni.

Stihirile Înjumătățirii Cincizecimii, același glas.

Podobie: Doamne, suindu-Te pe Cruce...

Sosit-a înjumătățirea zilelor, care se încep de la mântuitoarea Înviere și se pecetluiesc cu dumnezeiasca Cincizecime; și strălucește, având strălucirile din amândouă părțile și unindu-le pe amândouă; și este prăznuită, arătând mai dinainte slava ce va să fie, a stăpâneștii Înălțării.

Auzit-a și s-a veselit Sionul de binevestirea Învierii lui Hristos; iar fiii lui cei credincioși s-au bucurat, văzându-L pe El, și spălând în duh întinăciunea uciderii de Hristos; și se gătește prăznuind Înjumătățirea cea de bucurie a amândurora.

Apropiatu-s-a revărsarea cea îmbelșugată a dumnezeiescului duh peste toți, precum este scris. Sorocul nemincinoasei făgăduințe, date ucenicilor de Hristos, după moartea, îngroparea și învierea Sa, ajungând la înjumătățire, vestește, adevărind, arătarea Mângâietorului.

Idiomelele samarinencei 3; glasul 1:

Venit-a la fântână, în ceasul al șaselea, Izvorul minunilor, spre a aduce la viață pe urmașa Evei, că Eva în acest ceas a ieșit din rai, din pricina amăgirii șarpelui. Deci, s-a apropiat samarineanca să scoată apă; pe care văzând-o Mântuitorul, i-a zis: Dă-mi apă să beau, și Eu te voi sătura de apa cea vie. Iar înțeleapta, alergând în cetate, a vestit îndată mulțimilor, zicând: Veniți de vedeți pe Hristos Domnul, Mântuitorul sufletelor noastre.

Glasul al 2-lea:

Când Domnul a venit la fântână, samarineanca a rugat pe Cel Milostiv: Dă-mi apa credinței și voi primi apele botezului, bucurie și izbăvire, Dătătorule de viață, Doamne, slavă Ție!

Fiul și Cuvântul Tatălui, Cel împreună fără de început și împreună-veșnic, Izvorul tămăduirilor, a venit la fântână; și o femeie din Samaria a venit să scoată apă; pe care văzând-o Mântuitorul, a zis: Dă-Mi apă să beau, și mergi de cheamă pe bărbatul tău! Iar ea, grăind ca unui om, iar nu ca lui Dumnezeu, silindu-se să tănuiască a zis: Nu am bărbat! Și Învățătorul a grăit către dânsa: Adevărat ai zis: Nu am bărbat! Că cinci ai avut, și cel pe care-l ai acum nu-ți este ție bărbat. Iar ea, mirându-se de acel cuvânt și alergând în cetate, striga mulțimilor, grăind: Veniți de vedeți pe Hristos, Care dăruiește lumii mare milă.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Lângă fântâna lui Iacov, aflând Iisus pe samarineanca, apă de la dânsa a cerut, Cel ce acoperă pământul cu nori. O, minune! Cel ce este purtat pe heruvimi, stătea de vorbă cu o femeie păcătoasă, apă cerând, Cel ce a spânzurat pământul peste ape; apă căutând, Cel ce revarsă izvoarele și limanurile apelor, vrând să atragă spre Sine, cu adevărat, pe cea vânată de luptătorul vrăjmaș, și să adape cu apa cea vie pe cea înflăcărată amarnic după lucruri netrebnice, ca un îndurat și de oameni iubitor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, Dogmatica, glasul al 4-lea:

Prorocul David, care prin tine, Născătoare de Dumnezeu, a ajuns dumnezeiesc părinte, cu cântare despre tine mai înainte a glăsuț Celui ce ți-a făcut ție măriri: „Stătut-a Împărăteasa aproape de-a dreapta Ta”. Că pe tine, Maică, pricinuitoare a vieții te-a arătat Dumnezeu, Cel ce fără tată din

tine a Se face om a binevoit, ca să înnoiască chipul cel stricat prin patimi și oaia cea rătăcită prin munți aflând-o, pe umeri ridicând-o, la Tatăl să o aducă și, după voia Sa, lângă Puterile cerești să o așeze și lumea să o mântuiască Hristos, Cel ce are mare și bogată milă.

Intrare cu cădelnița: Lumină lină..., **Prochimenul zilei.**

LA LITIE

Se pun Stihirile sfântului de la Minei.

Slavă..., Și acum..., glasul al 3-lea:

Astăzi să se bucure cu strălucire cerul și pământul, că Hristos S-a arătat întrupându-se ca un om, ca să scoată din blestem pe Adam dimpreună cu tot neamul; și cunoscut peste tot S-a făcut prin minuni, venind din Samaria; și a stat înaintea unei femei, cerând apă, Cel ce îmbracă norii cu ape. Pentru aceasta, toți credincioșii să ne închinăm Celui ce a sărăcit de bună voie pentru noi, prin hotărârea Sa cea plină de îndurare.

LA STIHOAVNĂ

Se cântă Stihira Învierii din Octoih, glasul al 4-lea:

Doamne, suindu-Te pe Cruce, blestemul nostru cel strămoșesc l-ai șters; și pogorându-Te în iad, pe cei legați din veac i-ai liberat, nesticăciune dăruind neamului omenesc. Pentru aceasta, cântând, slăvim Învierea Ta cea făcătoare de viață și mântuitoare.

Apoi Stihirile Paștilor cu stihurile lor sau următoarele Stihiri ale Învierii.

Stih: Domnul S-a împărățit, întru podoabă S-a îmbrăcat; îmbrăcatu-S-a Domnul întru putere și s-a încins.

Fiind spânzurat pe lemn, Cel ce singur ești puternic, toată lumea o ai clătinat, și în mormânt fiind pus, pe cei ce zăceau în morminte i-ai înviat, dăruind nesticăciune și viață neamului omenesc. Pentru aceasta cântând, slăvim Învierea Ta, cea de a treia zi.

Stih: Pentru că a întărit lumea, care nu se va clătina.

Soborul cel fără de lege dându-Te pe tine, Hristoase, lui Pilat, la răstignire Te-a osândit, arătându-se nemulțumitori către Făcătorul de

bine. Ci de bună voie ai suferit îngropare , ca un Însuți puternic, și ai înviat a treia zi, ca un Dumnezeu, dăruindu-ne nouă viață fără de sfârșit și mare milă.

Stih: Casei Tale se cuvine sfințenie, Doamne, într-o lungime de zile.

Cu lacrimi ajungând femeile la mormânt, Te căutau pe Tine; și neaflându-Te, plângând cu jale grăiau, zicând: Vai, Mântuitorul nostru și Împăratul tuturor! Cum Te-au furat, și care loc ține trupul Tău cel de viață purtător? Iar îngerul a răspuns lor, zicând: Nu plângeți, ci mergeți de vestiți că a înviat Domnul, dându-ne nouă bucurie, ca Cel singur milostiv.

Slavă..., **glasul al 8-lea:**

Când Te-ai arătat pe pământ, Hristoase Dumnezeule, prin rânduiala cea negrăită, auzind samarineanca cuvântul Tău, Iubitorule de oameni, și-a lăsat vasul său la fântână și a alergat, spunând celor din cetate: Veniți de vedeți pe Cunoscătorul inimilor; oare nu este acesta Hristos, pe care-L așteptăm, Cel ce are mare milă?

Și acum..., **același glas:**

Înjumătățindu-se Praznicul, învățând Tu, Mântuitorule, iudeii ziceau: Cum de știe acesta carte, fără să fie învățat? Necunoscând ei că Tu ești Înțelepciunea, Care a alcătuit lumea, slavă Ție!

TROPARUL Învierii, glasul al 4-lea:

Propovăduirea cea luminată a Învierii de la înger aflând-o Ucenicele Domnului, și lepădând osândirea cea strămoșească, Apostolilor laudându-se au zis: Jefuitu-s-a moartea, sculatu-S-a Hristos Dumnezeu, dăruind lumii mare milă.

Slavă..., Și acum..., **al Înjumătățirii, glasul al 8-lea:**

Înjumătățindu-se Praznicul, sufletul meu cel însetat adapă-l cu apele drepte cinstiri de Dumnezeu, Mântuitorule; că tuturor ai zis : Cel însetat, să vină la Mine și să bea ! Izvorule al vieții, Hristoase Dumnezeule, slavă Ție !

LA UTRENIE

La: Dumnezeu este Domnul... **se cântă troparul Învierii de două ori.** Slavă... Și acum..., **al Înjumătățirii.**

După întâia Catismă se cântă Sedealna Octoihului, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi...

Căutând la intrarea mormântului și nesuferind strălucirea îngerului, mironosițele cu cutremur s-au mirat zicând: Au doar a fost furat Cel ce a deschis tâlharului raiul? Au doar S-a sculat Cel ce și mai-nainte de patimă a vestit învierea? Cu adevărat a înviat Hristos Dumnezeu, dăruind celor din iad viață și înviere.

Slavă...

Înviat-ai din mormânt ca un nemuritor, Mântuitorule, împreună ai ridicat lumea Ta, cu puterea Ta, Hristoase Dumnezeu nostru; zdrobit-ai cu tărie puterea morții; arătat-ai, Milostive, tuturor, Învierea. Pentru aceasta Te slăvim, Unule, Iubitorule de oameni.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută, prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat: Dumnezeu întrupându-Se întru unire neamestecată și Crucea de bună voie pentru noi primind; prin care înviind pe cel întâi-zidit, a mântuit din moarte sufletele noastre.

După a doua Catismă se cântă Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif...

Din înălțimile cele de sus pogorându-se Gavriil, și venind la piatra unde era Piatra vieții, în alb fiind îmbrăcat, a grăit celor ce plângeau: Încetați tânguirea cea cu plângere, voi care aveți de-a pururea bună milostivire; îndrăzniți, că Cel pe care-L căutați plângând, cu adevărat S-a sculat. Pentru aceasta, spuneți Apostolilor că a înviat Domnul!

Slavă...

Cu sfatul Tău cel de voie Crucea ai răbdat, Mântuitorule, și în mormânt nou, oamenii cei muritori, Te-au pus pe Tine, Cel ce cu cuvântul ai așezat marginile lumii. Pentru aceasta, vrăjmașul fiind legat, moartea

cumplit s-a prădat, și toți cei din iad au strigat Învierii Tale, celei de viață purtătoare: A înviat Hristos, Dătătorul de viață, Cel ce rămâne în veci.

Și acum..., **a Născătoarei de Dumnezeu:**

Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând și în minte a avut ploaia cea de pe lână, întru zămislirea ta cea fără de sămânță, Născătoare de Dumnezeu, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron, cel ce a odrăslit. Și mărturisind logodnicul și ocrotitorul său, preoților a grăit: Fecioara naște, și după naștere rămâne tot fecioară.

După Fericiți cei fără prihană..., **se cântă troparele:** Bine ești cuvântat, Doamne... Soborul îngeresc... **Și îndată:**

IPACOI, glasul al 4-lea:

Mai-nainte alergând mironosițele, au vestit Apostolilor, cele despre Învierea Ta cea minunată, Hristoase: că ai înviat, ca un Dumnezeu, dăruind lumii mare milă.

ANTIFOANELE, glasul al 4-lea:

Antifonul 1.

Din tinerețile mele multe patimi se luptă cu mine; ci Însuți mă sprijinește și mă mântuiește, Mântuitorul meu!

Cei ce urâți Sionul, rușinați veți fi de Domnul; că precum iarba de foc, așa veți fi uscați.

Slavă..., Și acum...

Prin Sfântul Duh tot sufletul viază și cu curăție se înalță, se luminează întru unimea Treimii, cu sfințenie de taină.

Antifonul 2.

Strigat-am Ție, Doamne, cu căldură, din adâncul sufletului meu; și să-mi fie spre ascultare dumnezeieștile Tale urechi.

Tot cel ce și-a pus nădejdea în Domnul, mai presus este decât toți cei ce îl întristează.

Slavă..., Și acum...

Prin Sfântul Duh izvorăsc izvoarele harului, care adapă toată făptura, spre rodire de viață.

Antifonul 3.

Inima mea către Tine, Cuvinte, să se înalțe, și nimic din dulcele lumii nu mă va amăgi, spre dorirea celor de jos.

Precum are cineva dragoste spre maica sa, spre Domnul mai cu fierbinte dragoste datori suntem.

Slavă..., Și acum...

Prin Sfântul Duh este bogăția cunoașterii de Dumnezeu, a gândirii la cele de sus și a înțelepciunii; că întru Dânsul toate dogmele părintești le descoperă Cuvântul.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Scoală-Te Doamne, ajută-ne nouă, și ne izbăvește pe noi, pentru slava numelui Tău!

Stih: Dumnezeule, cu urechile noastre am auzit, și părinții noștri ne-au spus nouă.

Apoi: Toată suflarea... **Evanghelia Învierii a 7-a de la Ioan:** Întru una a sâmbetelor...; **Învierea lui Hristos văzând... (de trei ori) și Psalmul 50.**

CANOANELE

Al Paștilor cu irmosul pe 4, al Născătoarei de Dumnezeu pe 2, al doilea al Înjumătățirii Praznicului pe 4, și al samarinencei pe 4.

CÂNTAREA 1

Canonul Înjumătățirii. glasul al 8-lea:

Irmos: Marea o ai împreunat...

Bateți din palme, neamurilor, plângeți, iudeilor, că Hristos, Dătătorul de viață, a rupt legăturile iadului, pe morți i-a înviat și bolile a vindecat cu cuvântul. Acesta este Dumnezeul nostru, Cel ce dă viață celor ce cred întru numele Lui.

Minune ai arătat, schimbând apa în vin, Stăpâne, Cel ce în Egipt ai prefăcut râurile în sânge; și pe morți i-ai înviat, săvârșind această a doua minune. Slavă, Mântuitorule, voii Tale celei negrăite; slavă smereniei Tale, prin care ne-ai înnoit pe noi.

Izvor pururea curgător de viață adevărată fiind, Doamne, Tu ești Învierea noastră; voind Te-ai ostenit, Mântuitorul meu, și de bună voie ai însetat, legilor firii supunându-Te; și la Sihar venind cu trupul, ai cerut samarinencei apă să bei.

Tu singură, Născătoare de Dumnezeu, ai cuprins în pântece pe Făcătorul tău, și L-ai născut cu trup în chip de negrăit și fecioară ai rămas, nicum stricându-se fecioria. Pe Acesta, roagă-L neîncetat, curată, ca pe Fiul tău și Dumnezeu, pentru turma ta, pururea.

Canonul samarinencei, glasul al 4-lea:

Alcătuire a lui Iosif din Tesalonic

Irmosul:

Cel ce a bătut Egiptul cu plăgi și pe tiranul Faraon l-a înecat în mare, a mântuit din robie pe cei ce cântau cântarea de biruință a lui Moise: "Că S-a preaslăvit."

Cel îngropat S-a sculat și împreună a ridicat cu Sine neamul omenesc. Să se bucure astăzi toată făptura și norii cei duhovnicești să reverse dreptate în chip văzut.

Cel ce cu trupul ai primit de bună voie cruce, înviat-ai a treia zi din morți, deșertând cămările iadului, Doamne, Începătorule al vieții, și ai scos din el sufletele cele legate.

Văzând mironosițele pe îngerul cel cu chip strălucitor, de frică au fugit de la mormânt; dar aflând de Învierea lui Hristos, s-au grăbit să spună Ucenicilor.

Doamne, Cel ce acoperi cu ape culmile cele mai înalte, fiind Apa Vieții, ai dat sfintele Tale ape samarinencei, care cerea, și care a cunoscut milostivirea Ta.

Slavă..., a Treimii:

O, Treime, mântuiește pe cei ce Te slăvesc pe Tine cu credință curată, Părinte și Fiule și Duhule, ca un Făcător a toate, și ne dăruiește nouă ispășire de păcate ca Cel ce ești preabun.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, scaun de foc! Bucură-te, sfeșnic cu totul de aur! Bucură-te, nor al luminii! Bucură-te, palat al Cuvântului și masă duhovnicească, ceea ce ai purtat cu vrednicie pe Hristos, Pâinea vieții.

Catavasie: Ziua Învierii...

CÂNTAREA A 3-a:

Irmos: Întăritu-s-a inima mea...

Nu judecați cu judecată fățarnică, iudeilor, zis-a Stăpânul învățând, precum este scris, când a venit în templu la Înjumătățirea Praznicului celui legiuit.

Nu judecați cu judecată fățarnică, iudeilor! Că a venit Hristos, despre Care au spus proorocii că va veni din Sion, și lumea la Sine va chema.

De nu credeți și cuvintelor, credeți măcar faptelor Stăpânului, iudeilor; pentru ce vă amăgiți, lepădându-vă de Cel sfânt, despre Care a scris în Lege Moise?

Unul din Treime fiind, ai fost văzut făcându-Te trup, neschimbându-Ți ființa, Doamne, și nici arzând pântecul cel nestricat al celei ce Te-a născut, deși ești întru totul Dumnezeu și foc.

Canonul samarinencei

Irmosul:

Întăritu-s-a inima mea întru Domnul, Cel ce dă împlinirea rugăciunii, celui ce se roagă; că arcul celor puternici a slăbit, și cei slabi cu putere s-au încins.

De bună voie Te-ai înălțat pe lemn, Cuvinte, și pietrele văzându-Te s-au despicat; toată făptura s-a cutremurat și morții s-au sculat din morminte, ca dintr-un somn.

Văzându-Te pe Tine, Cuvinte, mergând cu sufletul la iad, toate sufletele dreptilor din legăturile cele veșnice s-au dezlegat, slăvind cu laude puterea Ta cea mai presus de minte.

Ce vă mirați, femeilor cu miresme? Pentru ce căutați în mormânt pe Stăpânul? S-a sculat și lumea împreună a ridicat, a grăit mironosițelor, îngerul cel strălucitor.

Cel ce ești Viață și Izvor al nemuririi, ai șezut lângă fântână, Îndurate, și ai săturat cu preaînțeleptele Tale ape pe samarineanca, cea care a cerut de la Tine și care Te lauda.

Slavă..., a Treimii:

Un Dumnezeu peste toate este laudat în Treime: Tatăl și Fiul și dumnezeiescul Duh, pe Care Îl slăvesc cu frică cetele cerești, luminat grăind: Sfânt, sfânt, sfânt ești întru toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Zămisbind în chip neînțeles pe Dumnezeul tuturor, în pântecul tău, Fecioară-maică, L-ai născut mai presus de cuget și de cuvânt, rămânând fecioară, ca și mai-nainte de naștere, dumnezeiască-Mireasă.

Catavasie: *Veniți să bem băutura nouă...*

CONDACUL Înjumătățirii, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălțat ...

Înjumătățindu-se Praznicul Legii, Făcătorule a toate și Stăpâne, ziceai către cei care erau de față, Hristoase Dumnezeule: Veniți și scoateți apa nemuririi! Pentru aceasta la Tine cădem și cu credință grăim: Dăruiește nouă îndurările Tale, că Tu ești Izvorul vieții noastre.

ICOS

Sufletul meu cel înțelenit în fărădelegile greșelelor, adapă-l cu suvoaiele sângiurilor Tale, și arată-l roditor de fapte bune. Că Tu ai zis tuturor să vină la Tine, Cuvinte a lui Dumnezeu Preasfinte, și să scoată apa cea vie, a nesticăciunii, care spală păcatele celor ce laudă slăvita și dumnezeiasca Ta Înviere, dând, Bunule, celor ce Te cunosc pe Tine

Dumnezeu, puterea Duhului, Care cu adevărat S-a pogorât de sus peste ucenicii Tăi; că Tu ești izvorul vieții noastre.

SEDEALNA samarinencei, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălțat...

Să se bucure cerul! Să dănțuiască cele de pe pământ! Că Hristos, arătându-Se din Fecioară ca un om, a izbăvit din stricăciune toată firea omenească prin însăși moartea Sa; iar cu minunile strălucind, cerând apă femeii samarinence, i-a dat izvorul tămăduirilor, ca Cel ce singur este fără de moarte.

Slavă..., Și acum..., a Înjumătățirii Praznicului.

Dătătorule de înțelepciune și Stăpâne, când a sosit praznicul cel legiut, stând în templu, învățai zicând către toți așa: Veniți cei însetați, beți din apa ce vă dau Eu acum; prin care vă veți îndulci toți oamenii, de viață și de desfătare dumnezeiască.

CÂNTAREA A 4-a:

Irmos: Proorocul Avacum...

Dacă trebuia să vină Mesia, iar Hristos este Mesia, pentru ce nu credeți într-Însul, călcătorilor de lege? Iată, a venit, și mărturisesc aceasta cele ce Însuși face: apa în vin o a prefăcut și pe slăbănog cu cuvântul l-a întărit.

Neînțelegând Scripturile, vă amăgiți cu toții, fariseilor fără de lege; că Hristos cu adevărat a venit, și pe toți a luminat, și a făcut între voi multe semne și minuni; ci în zadar vă lepădați de Viața cea adevărată.

Un lucru am arătat vouă și, iată, toți vă mirați, grăia Hristos către iudei, zicând: Voi tăiați împrejur și sâmbăta pe om; pentru ce dar Mă mai clevetiți pe Mine, Cel ce am ridicat cu cuvântul pe slăbănog?

Ceea ce ai încăput în pântecul tău pe Dumnezeu Cel necuprins, dumnezeiască Mireasă-Fecioară Maică, curată, nu înceta rugându-te pentru noi, ca să ne izbăvim prin tine din strâmtorări, că la tine pururea scăpăm.

Canonul samarinencei

Irmosul:

Auzit-am, Doamne, glasul Tău și m-am temut; înțeles-am lucrurile Tale și m-am minunat, că de lauda Ta este plin pământul.

Cerurile să se veselească și să prăznuiască toată făptura! Că S-a sculat Domnul și S-a arătat tuturor înțelepților Săi Apostoli.

Mistuitu-s-a, moarte, puterea ta, murind Hristos; și cei morți au ieșit din morminte, ca din niște cămări, prin Învierea Lui.

Îngerul a grăit mironosițelor: Pentru ce plângeți, femeilor? Pentru ce căutați cu miresme pe Cel fără de moarte? Sculatu-S-a, precum a zis.

Samarinencei, care a cerut de la Tine apă, i-ai dat, Doamne, cunoștința puterii Tale. Pentru aceasta, în veci nu va mai înseta, lăudându-Te pe Tine.

Slavă..., a Treimii:

O, Treime mai presus de ființă! Părinte, Cuvinte și Duhule dumnezeiesc, deopotrivă puternic, împreună fără de început, mântuiește-ne pe toți cei ce cu credință Te lăudăm.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Rug nears te-a văzut pe tine de demult, dătătorul de lege; iar Daniel munte sfânt te-a înțeles, Stăpână, ceea ce ești una Maică și Fecioară.

Catavasia: *La dumnezeiasca strajă...*

CÂNTAREA A 5-a:

Irmos: Doamne, Dumnezeuul nostru...

Cu minuni ai împodobit pe Apostolii Tăi, Mântuitorul nostru; cu semne ai mărit pe ucenici, în toată lumea slăvindu-I și dându-le lor împărăția Ta.

Toate marginile pământului le-au luminat Ucenicii cu minuni și cu învățături, în felurite chipuri propovăduind cuvântul împărăției Tale, Hristoase Mântuitorule.

Laudă înălțăm împărăției Tale și cântare aducem Ție, Celui ce pentru noi Te-ai arătat pe pământ și lumea ai luminat, iar pe Adam l-ai chemat din nou.

Făcutu-s-a pântecele tău, masă sfântă, Născătoare de Dumnezeu, având pe ea Pâinea cea cerească, din care tot cel ce mănâncă nu moare, precum a zis Hrănitorul tuturor.

Canonul samarinencei

Irmosul:

Fă să-mi răsară, Doamne, lumina poruncilor Tale, că la Tine aleargă duhul meu și pe Tine Te laudă, Hristoase; că Tu ești Dumnezeul nostru și la Tine mi-am aflat liman, împărate al păcii.

La sfântul Tău mormânt ajungând, de dimineață, mironosițele au văzut un tânăr strălucind și s-au spăimântat, fiind înștiințate despre Învierea ta, Hristoase.

Moartea s-a omorât, iadul s-a prădat, cei din legături au fost sloboziți, cu Învierea lui Hristos. Să ne bucurăm și să plesnim cu mâinile, prăznuind luminat.

Apostolilor, săltați, îngerilor, dănțuiți, și vă bucurați toți pământenii! Că Domnul a înviat, stricăciunea a fost alungată și întristarea a încetat, iar Adam dănțuiește.

Izvor de viață fiind, Doamne, ai dăruit odinioară apa iertării și a cunoștinței, femeii samarinence, care o ceruse de la Tine; pentru aceea laudăm îndurările Tale cele negrăite.

Slavă..., a Treimii:

Pe Unimea cea în trei fețe, Treimea cea de o ființă, pe Tatăl, pe Cuvântul și pe Duhul Sfânt, cinstim; pe unul Dumnezeu nedespărțit cu firea, pe Făcătorul și Domnul și Stăpânul a toate.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine, curată, te numim: poartă neumblată, țarină nearată, chivot care ai purtat mana, amforă și sfeșnic și cădelniță a cărbunelui celui fără de materie.

Catavasi: *Să mergem dis-de-dimineată...*

CÂNTAREA A 6-a:

Irmos: Ca apele mării...

Când s-a înjumătățit Praznicul, Iisuse, Cel ce porți grija tuturor marginilor lumii, suitu-Te-ai în Templu și ai învățat pe mulțimi cuvântul adevărului, precum spune Ioan.

Deschis-ai buzele Tale, Stăpâne, propovăduit-ai lumii că ești de aceeași fire cu Tatăl cel fără de început și cu Preasfântul Duh, păstrând-o cu Amândoi și după Întrupare.

Lucrul Tatălui ai săvârșit, cu faptele ai adeverit cuvintele Tale, vindecări și semne săvârșind, Mântuitorule, pe slăbănog îndreptându-l, pe leproși curățind și pe cei morți înviindu-i.

Fecioară după naștere te laudăm pe tine, Fecioară și Maică te mărim pe tine, una curată, dumnezeiască Mireasă-Fecioară; că din tine S-a întrupat cu adevărat Dumnezeu, înnoindu-ne pe noi.

Canonul samarinencei

Irmosul:

Să nu mă înece pe mine vârtejul apei, nici să mă înghită adâncul; că sunt aruncat în adâncurile inimii mării răutăților mele. Pentru aceea strig Ție, ca Iona: "Fă să se ridice din stricăciune viața mea, la Tine, Doamne."

Pe cruce Te-au pironit ucigașii, Iisuse, și cu sulița te-au împuns, Hristoase, iar Iosif cel cu bun chip în mormânt nou Te-a îngropat; din care, cu slavă înviind, ai înviat împreună cu Tine toată făptura, care laudă puterea Ta, Mântuitorule.

Încuietorile și porțile iadului cu putere le-ai sfărâmat, Stăpâne, și ai înviat ca un Dumnezeu; și întâmpinând pe femei, le-ai zis: Bucurați-vă! Și le-ai trimis pe dânsle să spună ucenicilor: S-a sculat Cel viu și S-a văzut luminând marginile lumii.

Pentru ce plângeți? Pentru ce aduceți, femeilor, miresme, ca unui mort? S-a sculat Hristos, lăsând giulgiurile goale, grăit-a oarecând tânărul,

cel ce s-a arătat plin de strălucire; mergând, binevestiți prietenilor Lui, Învierea.

Doamne, Cel ce ești râu îndestulat al vieții și adâncul milei, Bunule, călătorind, ai șezut lângă fântâna jurământului și către samarineanca ai grăit: Dă-Mi apă să beau, ca să primești apele iertării.

Slavă..., a Treimii:

Laud cu credință, împreună cu Puterile cele fără de trupuri, pe Tatăl cel fără de început, și pe Fiul cel împreună pe un scaun șezător, și pe Duhul cel de o ființă: o Ființă și o Fire, o slavă și o împărăție, pe Dumnezeu, Făcătorul tuturor și Cuprinzătorul a toate.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine, Fecioară, ceea ce singură ai născut și ți-ai păzit pântecul nestruciat, te laudăm, curată, ca pe ceea ce ești scaunul Domnului, și poartă și munte și sfeșnic fără de materie, cămara lui Dumnezeu cu totul luminată și sălaș al slavei cu strălucire, chivot și amforă și masă.

Catavasie: Pogorātu-Te-ai în cele...

CONDACUL Praznicului, glasul al 8-lea:

Podobie: Ca o pârgă...

Cu credință venind la fântână samarineanca, Te-a văzut pe Tine, apa înțelepciunii, din care bând din destul, cea în veci vrednică de laudă a moștenit împărăția cea de sus.

ICOS

Să ascultăm pe Ioan, cel ce ne învață pe noi despre cinstitele taine, care s-au făcut în Samaria: Cum a vorbit Domnul cu femeia, cerându-i apă, Cel ce a adunat apele în adunările lor; Cel ce este împreună șezător pe scaun cu Tatăl și cu Duhul. Că a venit să caute chipul Său, ca Cel ce este pururea laudat.

SINAXAR

ÎN DUMINICA SAMARINENCEI

În această zi, Duminica a patra după Paști, prăznuim sărbătoarea samarinencei.

Deoarece în această zi Iisus s-a mărturisit în chip lămurit pe Sine, Mesia, adică Hristos sau uns (căci Mesia pe evreiește înseamnă uns), de aceea s-a așezat acest praznic în săptămâna de la jumătatea Cincizecimii, și pentru că El a făcut minunea de la scaldătoarea oilor, în Duminica dinaintea acesteia.

Hristos a stat de vorbă cu femeia samarineancă la fântâna lui Iacob, pe care o săpase însuși Iacob și o dăruise lui Iosif, fiului său. Locul acela era un loc ales, aproape de muntele Somor, și pe acolo locuiau în multe cetăți samarinenii. Nu samarinenii sunt aceia care au locuit întâi acel munte, ci israeliții. Aceștia împotrivindu-se lui Dumnezeu, pe vremea împăratului Faches, au fost supuși la biruri de către asirieni, care au pus stăpânire pe acel loc, după două năvăliri, una după alta. Pe vremea împăratului Osie, israeliții s-au aliat cu egiptenii; dar asirianul aflând aceasta, i-a dus pe ei în Babilon, iar în locul acela a hotărât să locuiască felurite neamuri. Dumnezeu însă a făcut să vină asupra străinilor acelora lei, iar împăratul asirienilor luând cunoștință de acest lucru, le-a trimis lor un preot dintre iudei (că aceștia erau încă robi acolo), care să-i înduplece să primească legea lui Dumnezeu. Acele neamuri s-au îndepărtat îndată de idoli, dar au primit numai cele cinci cărți ale lui Moise, lepădând pe prooroci și pe celelalte cărți din Scriptura Veche. Aceștia s-au numit și samarineni, după numele muntelui Somor. Ei erau urâți de iudeii, care s-au întors din robie, deoarece se arătau numai pe jumătate iudei. Aceștia nu aveau legături cu ei, socotindu-I vrednici de tot disprețul. De aceea și pe Hristos îl numeau de multe ori samarinean, ca Unul care, ca și aceia, după socotința lor, strica unele părți din lege.

Deci, Domnul a venit în Sihar cam pe la ceasul al șaselea din zi și, obosit fiind de drum, S-a oprit să Se odihnească; și în timp de ucenicii se duseseră să cumpere mâncare, o femeie oarecare din cetate a venit să scoată apă. Iisus a cerut femeii apă; ea însă și-a arătat mirarea, spunându-I că iudeii nu au nici o părtășie cu samarinenii; căci Îl cunoscuse și după vorbă și după port că nu este samarinean. Dar Iisus o îndrumează către cele înalte, aducând vorba despre apa duhovnicească, care este apa cea îmbelșugată și curățitoare; că Duhul își găsește totdeauna asemănarea cu apa și cu focul. Femeia, însă, fiind sigură că El nu are o astfel de apă, pentru că nici ciutură nu avea cu El și pentru că și fântâna era adâncă, Îi spune acestea. Apoi, aduce vorba și despre strămoșul Iacob, că, adică, acela a săpat fântâna și că au băut dintr-însa și el și urmașii lui, înfățișând ca atare belșugul de apă al fântânii și mai ales că este la îndemână și rece. Hristos, ca să nu sperie pe femeie, nu-I spune despre Sine că este mai mare decât Iacob, ci aduce vorba din nou despre apă, înfățișând, mai departe, cât de presus de toate este aceasta, de vreme ce, dacă va bea cineva din apa aceasta, nu va înseta niciodată.

Femeia cere lui Hristos să-i dea această apă; El însă îi spune să se ducă și să-și cheme bărbatul, întrucât cuvintele pe care avea să I le spună aveau nevoie de o pătrundere mai temeinică. Ea însă tăgăduiește că ar avea bărbat. Dar Cel ce știe toate grăiește: "Bine ai spus; că cinci bărbați ai avut, așa precum îngăduie legea, iar al șaselea, pe care îl ai acum, de vreme ce trăiești cu el în nelegiuire, nu-ți este bărbat".

Unii au crezut că cei cinci bărbați ar însemna cele cinci cărți ale lui Moise, pe care samarinenii le primiseră, iar al șaselea ar însemna cuvintele lui Hristos, pe care acea femeie încă nu le avea, de vreme ce încă nu se revărsase harul. Alții socotesc că cei cinci bărbați ar fi cele cinci legi date de Dumnezeu: cea din rai, cea de după alungarea din rai, cea din vremea lui Noe, cea din zilele lui Avram și cea din vremea lui Moise; iar a șasea, Evanghelia, care încă nu se răspândise. În sfârșit, alții înțeleg prin cei cinci bărbați, cele cinci simțuri.

Femeia răspunde Domnului, numindu-L prooroc; apoi Îl întreabă și despre locul unde s-ar cuveni să se închine lui Dumnezeu: În Somor sau în Ierusalim? Că samarinenii, ca unii ce erau nedesăvârșiți, nu-și puteau închipui că Dumnezeu este pretutindeni, ci socoteau că Dumnezeu petrece numai acolo unde se închinau ei, adică în muntele Garizim, pentru că acolo s-a dat binecuvântarea de Dumnezeu; sau pentru că acolo Avraam, pentru prima dată zidi lui Dumnezeu jertfelnic. După cum și iudeii, la rândul lor, ziceau: Numai în Ierusalim se cade să ne închinăm lui Dumnezeu; de aceea se și adunau acolo de pretutindeni, la praznice. Hristos răspunde femeii, zicând: "Din iudei este mântuirea lumii; dar Dumnezeu este nematerialnic și cei ce se vor învrednici să se închine Lui, nu I se vor mai închina cu jertfe sângeroase, ci în Duh și în adevăr". Sau și așa: Vor cunoaște pe Dumnezeu nu singur, ci în Duhul cel Sfânt și în Fiul; că acesta este adevărul. Femeia Îi vorbește din nou: Auzim din Scripturi că va veni Mesia, Care este Hristos." Dar Iisus, cunoscând bunăvoința femeii și că samarinenii știau și ei cele cu privire la Mesia, din cărțile lui Moise și mai ales din locul acesta: "Că prooroc va ridica vouă Domnul Dumnezeu" ca și din multe altele, zice: Eu sunt Mesia!

Sfârșindu-se vorba, iată că veniră și ucenicii și se umplură de uimire, văzând nesfârșita îngăduință a Domnului, Care vorbea cu femeia; apoi știindu-L flămând, pe de o parte din pricina oboselii, iar pe de alta din pricina zădufului, L-au rugat să mănânce. El însă le-a grăit lor despre hrana veșnică, adică despre mântuirea oamenilor și în ce fel se cade ca ei să secere în ostenele proorocilor.

Femeia ducându-se în cetate și spunând acolo cele ce i se întâmplaseră, toți de acolo s-au ridicat și au venit la Hristos, încredințați că femeia nu s-ar fi învinuit pe sine, de nu ar fi cunoscut vreun lucru mare, și rugându-L îndelung, L-au înduplecat să petreacă la ei două zile. Și rămânând El acolo, a făcut multe minuni, care nu au fost scrise de Evangheliști, din pricina mulțimii lor.

Aceasta este samarineanca, numită mai târziu, de Hristos, Fotini, și care împreună cu cei șapte copii ai săi s-au încununat cu cununa muceniei, în vremea lui Neron împăratul, după ce a fost încercată cu mult chin, cu creștături, cu tăierea sânilor, cu zdrobirea brațelor, cu înfigere de așchii de trestie pe sub unghii, cu turnare de plumb topit pe gât și cu alte chinuri fără de număr.

Să se mai știe: colacul de piatră al acelei fântâni a fost adus cu cinste de acolo, de împăratul Justinian și a fost pus la fântâna marelui palat al Cuvântului lui Dumnezeu, adică a bisericii Sfintei Sofii, precum și piatra pe care a șezut Hristos, când a vorbit cu samarineanca. Acestea stau până astăzi amândouă în fața naosului, la intrarea dinspre răsărit a bisericii, spre stânga, vindecând tot felul de boli, mai ales ale celor care suferă de friguri, și sunt apărătoare de frigurile mistuitoare.

Cu rugăciunile muceniței Tale Fotini, Hristoase Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.

CÂNTAREA A 7-a:

Irmos: Cuptorul caldeilor...

Trupește ai ostenit, Cel ce ești odihna tuturor; de bună voie ai însetat, Izvorule al minunilor; apă ai cerut, Iisuse, apa cea vie făgăduind.

Cu femeia samarineancă ai vorbit, Doamne, vădind nebunia fariseilor celor fără de lege; că aceea a crezut că Tu ești Fiul lui Dumnezeu, iar ei s-au lepădat de Tine.

Apa vie, cea săltătoare, apa nemuririi ai făgăduit să dai, Izvorule cel pururea viu, celor ce primesc cu credință Duhul Tău, Mântuitorule, Care din Tatăl purcede.

În pântecelul tău ai încăput pe Cuvântul cel neîncăput; la sânul tău ai alăptat pe Hrănitorul lumii; în brațe ai purtat pe Făcătorul a toate, Născătoare de Dumnezeu, curată.

Canonul samarinencei

Irmosul:

Nu ne da pe noi până în sfârșit, pentru numele Tău; nu strica așezământul tău, și nu depărta mila Ta de la noi, Doamne, Dumnezeul părinților noștri, Cel ce ești preaînălțat în veci.

Cu cei fără de lege, de bună voie fost-ai socotit, Hristoase, Îndurate, în vremea dumnezeieștilor Patimi; și acestea văzându-le, pământul s-a cutremurat și pietrele, la un semn atotputernic, s-au despicat, și cei morți din veac s-au sculat, Cel ce ești necuprins cu mintea.

Cu sufletul pogorându-Te în părțile cele mai de jos ale iadului, ai scos cu bărbăție pe toți cei legați, pe care din veac îi ținea moartea, cumplitul tiran, care strigau Ție, Hristoase Dumnezeule: Slavă iconomieii Tale, celei înfricoșătoare.

Pentru ce căutați printre cei morți pe Cel ce viază în veci?, zis-a femeilor tânărul, cel ce s-a arătat. S-a sculat, precum a zis; iată, după cum vedeți, giulgiurile goale și mormântul este deșert; mergeți degrab de spuneți Apostolilor.

Apă a vieții ești, a grăit samarineanca lui Hristos; deci, adapă-mă, Cuvinte, cu dumnezeiescul Tău har, pe mine, cea totdeauna însetată, ca să nu mai fiu stăpânită de uscăciunea necunoștinței, Iisuse Doamne, ci să vestesc măririle Tale.

Slavă..., a Treimii:

Lăudăm pe Tatăl și pe Fiul și pe dumnezeiescul Duh, Treimea cea nedespărțită după fire și despărțită după fețe; o Ființă de aceeași fire, fără de început, făcătoare a toate și Dumnezeu, pe Care Îl laudă toate cetele cerești.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

După nașterea cea înfricoșătoare ai rămas fecioară, Curată, Sfântă Născătoare de Dumnezeu. Pentru aceasta toate cetele îngerești și toate neamurile omenești, cu glasuri fără de tăcere te laudă pe tine, încăpere curată a Celui neîncăput.

Catavasie: *Cel ce a izbăvit pe tineri...*

CÂNTAREA A 8-a:

Irmos: Îngerii și cerurile...

Veniți, popoarelor, de vedeți pe Cel ce șade pe scaunul slavei, hulit de gloatele celor fără de lege; și văzându-L, lăudați pe Mesia, Cel mai înainte vestit de prooroci.

Tu ești cu adevărat Hristos, Cel ce ai venit în lumea aceasta, de la Care este mântuirea și iertarea păcatului strămoșesc; Tu ești, cu adevărat, viața celor ce cred în Tine.

La înjumătățirea Praznicului, precum este scris, a venit Înțelepciunea lui Dumnezeu în templu și a învățat că El era cu adevărat Mesia-Hristos, prin Care este mântuirea.

Spune cum ai născut pe Cel ce mai înainte a strălucit din Tatăl, fără de ani, Care este lăudat împreună cu Duhul Sfânt, dacă nu precum Iisus știe Cel ce a binevoit a Se naște din tine, Născătoare de Dumnezeu?

Canonul samarinencei

Irmosul:

Toate cu înțelepciunea Ta, Stăpâne, le-ai rânduit și fundul pământului iarăși l-ai întărit precum știi, așezându-l cu temelia pe ape. Pentru aceasta toți grăim, cântând: "Binecuvântați, neîncetat, lucrurile Domnului pe Domnul."

Moarte ai răbdat de bună voie, Cel ce ești singur fără de moarte; iadul ai robit, porțile cele de aramă le-ai sfărâmat, Împărate ceresc, și ai scos pe cei ce erau legați acolo din veac, care laudă neîncetat puterea bunătății Tale.

Înălțatu-Te-ai de bună voie pe cruce, îndelung-Răbdătorule, și pietrele s-au despicat și soarele s-a întunecat; catapeteasma templului s-a rupt, pământul s-a cutremurat și iadul cel cu totul rușinat s-a îngrozit și pe toți cei legați i-a slobozit.

Arătatu-Te-ai, Doamne, celor ce ședeau în întuneric, Cel ce ești Lumină neapusă și Viață a tuturor. Pentru aceasta, dacă Te-a văzut adunarea dreptilor, Cuvinte, a săltat de bucurie și a grăit: Venit-ai ca să dezlegi din legături pe toți; laudăm puterea Ta.

Șezut-ai lângă fântână, Mântuitorule, în ceasul al șaselea și ai dat samarinencei apa cea vie și izvoare de cunoștință, pentru multa milostivire; cu care toți împreună, strigăm, cântând: Binecuvântați neîncetat lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Pe Tatăl cel mai înainte de început, pe Fiul cel împreună fără de început și pe Duhul Sfânt, laudăm, pe cei trei un Dumnezeu, neamestecat, nedespărțit, Făcător al tuturor, împărăție de aceeași putere, de sine stăpânitoare, și grăim: Binecuvântați neîncetat lucrurile Domnului pe Domnul.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cu cărbune se curățește Isaia, prevestind Cărbunele cel nematerialnic, Care S-a întrupat din tine, Fecioară, mai presus de cuget; Care arde toate

păcatele cele trupești ale oamenilor, și îndumnezeiește, din milostivire, firea noastră, ceea ce ești cu totul fără prihană.

Catavasi: *Această aleasă și sfântă zi...*

Nu se cântă: Ceea ce ești mai cinstită...

CÂNTAREA A 9-a:

Irmos: Străin lucru este maicilor...

Înjumătățindu-se Praznicul iudeilor, Te-ai suit, Mântuitorul meu, în templu și învățai pe toți; iar iudeii se mirau și ziceau: De unde știe carte acesta, care nu a învățat?

Râuri de daruri izvorând Izbăvitorul meu, săvârșea minuni și semne, alungând bolile și tămăduind pe neputincioși; dar iudeii se întărâtau pentru mulțimea minunilor lui.

Pe iudeii cei neascultători muștrându-i, Izbăvitorul meu grăia: Nu judecați cu părtinire, ci judecați judecată dreaptă; că și legea dezleagă ca orice om să se taie împrejur și sâmbăta.

Încăput-ai în pântecul tău, Fecioară-Maică, pe Unul din Treime, pe Hristos Dătătorul de viață, pe care Îl laudă toată făptura și de care se cutremură scaunele cele de sus. Pe Acela roagă-L, Preafericită, să mântuiască sufletele noastre.

Canonul samarinencei

Irmosul:

Făcut-a biruință cu brațul Său, Dumnezeuul lui Israel; că a coborât pe cei puternici de pe scaune și a înălțat pe cei smeriți, când ne-a cercetat pe noi, Răsăritul cel din înălțime, și ne-a îndreptat pe noi pe calea păcii.

Iată Hristos, Viața tuturor, S-a arătat răstignit pe lemn de bună voie; și acestea văzându-le, pământul s-a cutremurat și multe trupuri ale sfinților celor adormiți s-au sculat cu adevărat și temnița iadului s-a deșertat.

Frumos ai ieșit din mormânt ca un Mire din cămară, stricând tirania morții, Hristoase, și sfărâmând încuietorile iadului, cu dumnezeiasca putere, și cu lumina cea înțeleghătoare a Învierii Tale, lumea ai luminat.

Să înălțăm cu toți, acum, cântări duhovnicești și să grăim: Domnul a înviat! Să se bucure pământul, cerul să se veselească și norii să ne picure nouă ploile dreptății, celor ce prăznuim luminat și laudăm pe Hristos.

Viața celor vii, Izvorul bunătăților, Domnul, Cel ce revarsă din belșug apa învățăturilor, a grăit către femeie: Dă-Mi apă să beau, ca să-ți dau și Eu apa care secătuieste izvoarele păcatelor tale.

Slavă..., a Treimii:

Lumină una, nedespărțită, este Unimea cea întreit strălucitoare, Tatăl cel fără de început, Fiul și Duhul, Dumnezeire una, Viață și Făcătoare a tuturor. Pe Acesta să-L laudăm credincioșii, împreună cu cei fără de trupuri, cu cântări întreit sfinte, slăvindu-L cu sfințenie.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce te-ai făcut locaș al Luminii, Curată, luminează ochii sufletului meu cei întunecați prin multe meșteșugiri ale vrăjmașului; și mă învrednicește să văd lămurit, cu inimă curată, Lumina care a strălucit din tine, mai presus de cuget.

Catavasie: Luminează-te, luminează-te...

LUMINÂNDA Paștilor:

Cu trupul adormind, ca un muritor, Împărate și Doamne, a treia zi ai înviat, pe Adam din stricăciune ridicându-l și moartea pierzând-o, Paștile nesticăciunii, lumii de mântuire.

Slavă..., a samarinencei

Podobie: Femei, ascultați...

În Samaria ai venit, Mântuitorul meu, Atotputernice, și vorbind cu femeia, ai cerut să bei apă, Cel ce din piatra cea netăiată apă ai izvorât evreilor, pe care la credința Ta o ai adus și acum se bucură de-a pururi de viață, în ceruri.

Și acum..., a Înjumătățirii, același glas.

Înjumătățindu-se Praznicul, ai venit în Templu, Iubitorule de oameni, și ai zis: Cei cuprinși de sete, veniți la Mine și scoateți apă vie și săltătoare, prin care toți veți dobândi hrană și dar și viață nemuritoare.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 8 și se cântă aceste Stihiri ale Învierii, glasul al 4-lea:

Cel ce ai suferit Crucea și moartea și ai înviat din morți, Atotputernice Doamne, slăvim Învierea Ta.

Cu Crucea Ta, Hristoase, din blestemul cel de demult ne-ai slobozit pe noi; și cu moartea Ta, pe diavolul, care chinuia firea noastră, l-ai zdrobit, iar cu Învierea Ta toate de bucurie le-ai umplut. Pentru aceasta, grăim Ție: Cel ce ai înviat din morți, Doamne, slavă Ție!

Cu Crucea Ta, Hristoase Mântuitorule, îndreptează-ne pe noi la adevărul Tău și ne scapă de cursele vrăjmașului; Cel ce ai înviat din morți, scoală-ne pe noi, cei căzuți prin păcat, tinzând mâna Ta, Iubitorule de oameni, Doamne, pentru rugăciunile sfinților Tăi.

De sânurile Părintelui Tău nedespărțindu-Te, Unule-Născut, Cuvinte al lui Dumnezeu, ai venit pe pământ din iubire de oameni, om făcându-Te fără schimbare; și Cruce și moarte ai răbdat cu trupul, Cel ce ești fără patimă cu Dumnezeirea; dar înviind din morți, nemurire ai dăruit neamului omenesc, ca un singur atotputernic.

Stihirile lui Anatolie.

Moarte ai primit cu trupul, dându-ne nouă nemurire, Mântuitorule; și în mormânt Te-ai sălășluit, ca să ne slobozești pe noi din iad, înviindu-ne împreună cu Tine, pătimind ca un om, dar înviind ca un Dumnezeu. Pentru aceasta, grăim: Slavă Ție, Dătătorule de viață Doamne, Unule, Iubitorule de oameni.

Pietrele s-au despicat, Mântuitorule, când s-a înfipt Crucea Ta în locul Căpățânii; înfricoșatu-s-au portarii iadului, când ai fost pus în mormânt ca un mort; că zdrobind puterea morții, ai dăruit tuturor celor morți nesticăciune, prin Învierea Ta, Mântuitorule, Dătătorule de viață Doamne, slavă Ție!

Alte Stihiri idiomele, ale samarinencei, glasul al 3-lea:

Stih: Încordează-ți arcul, propășește și împărățește pentru adevăr, blândețe și dreptate.

Să se bucure astăzi cu strălucire cerul și pământul, că Hristos s-a arătat, întrupându-se ca un om, ca să scoată din blestem pe Adam cu tot neamul și S-a făcut vestit prin minuni. Și în Samaria venind, a stat înaintea femeii, cerând apă, Cel ce îmbracă norii cu ape. Pentru aceasta, toți credincioșii să ne închinăm Celui ce a sărăcit de voie pentru noi, după sfatul cel plin de milostivire.

Glasul al 6-lea:

Stih: Iubit-ai dreptatea și ai urât fărădelegea.

Acestea zice Domnul către samarineancă: De ai fi știut darul lui Dumnezeu și cine este Cel ce-ți zice ție: Dă-mi apă să beau, tu ai fi cerut de la Dânsul și ți-ar fi dat Ție să bei, ca să nu mai însetezi în veac, zice Domnul.

Slavă..., același glas:

Izvorul Începutului vieții, Iisus, Mântuitorul nostru, venind la fântâna patriarhului Iacov, a cerut de la femeia samarineancă apă să bea. Iar aceasta spunându-I că iudeii nu au părtașie cu ei, Înțeleptul ziditor a îndrumat-o pe ea cu cuvinte de blândețe, mai ales spre cererea apei celei veșnice; pe care și primind-o, a propovăduit tuturor, zicând: Veniți de vedeți pe Cunoscătorul celor ascunse și Dumnezeu, Care a venit în trup să mântuiască pe om.

Și acum..., Preabinecuvântată ești...

Doxologia mare, ecteniile și otpustul.

La Ceasul întâi se cântă: Slavă..., Și acum...

Stihira Evangheliei, glasul al 7-lea:

Iată întuneric și de dimineață; și ce stai la mormânt, Marie, mult întuneric având în minte? Pentru ce întrebi: Unde a fost pus Iisus? Ci vezi pe Ucenicii care aleargă împreună, cum prin giulgiuri și prin mahramă s-au încredințat de Înviere și și-au adus aminte de Scriptura ce grăiește despre aceasta. Cu care și prin care și noi crezând, Te laudăm pe Tine, Dătătorule de Viață, Hristoase.

LA LITURGHIE

Fericirile, glasul al 4-lea:

Prin lemnul pomului Adam din rai a fost alungat; iar prin lemnul Crucii tâlharul în rai s-a sălășluit; că acela, gustând, a călcat porunca Ziditorului; dar acesta, împreună fiind răstignit, L-a mărturisit Dumnezeu pe Cel ce se tănuia, strigând: Pomenește-mă în împărăția Ta.

Cel ce ai fost răstignit și ai înviat ca un puternic, din mormânt, a treia zi, și pe Adam cel întâi-zidit l-ai înviat, Cel ce ești singur fără de moarte, învrednicește-mă și pe mine, Doamne, să mă întorc la pocăință din toată inima mea, și cu credință fierbinte pururea să strig Ție: Pomenește-mă, Mântuitorule, în împărăția Ta.

Cu adevărat a înviat Hristos, călcătorilor de lege, și mărturisește aceasta mormântul: că lepădând cele de îngropare ale Sale, a înviat a treia zi; piatra a fost pecetluită și străjerii înaintea mormântului au stat; iadul s-a prădat, moartea s-a omorât. Credeți, deci, împreună cu noi, Învierii Lui.

Pe Cel ce a înviat din morți, și puterea iadului a prădat, și S-a arătat femeilor mironosițe, zicându-le: Bucurați-vă!, credincioșii să-L rugăm, ca să izbăvească din stricăciune sufletele noastre, strigând pururea către Dânsul, cu glasul tâlharului celui recunoscător: Pomenește-ne și pe noi în împărăția Ta!

Apoi se pune Cântarea a treia pe 4 din Canonul samarinencei și din al Înjumătățirii, Cântarea a șasea pe 4.

După Vohod, se cântă troparul Învierii și al Înjumătățirii; Slavă..., Condacul samarinencei; Și acum..., al Înjumătățirii. Apostolul și Evanghelia, ale samarinencei.

CHINONICUL:

Trupul lui Hristos primiți și din Izvorul cel fără de moarte gustați. Aliluia.

Sau: Lăudați pe Domnul din ceruri. Aliluia.